

opusdei.org

Prelato laiškais (2011 kovo mėn.)

Kasdieniam gyvenimui yra gausu progų parodyti Dievui savo troškimą prie Jo priartėti. Gavėnia, pabrėžia Prelatas, yra ypatinga akimirka dar labiau su meile didinti šias pastangas.

2011-03-21

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

„Dievui nėra nieko maloniau ir džiugiau už žmones, kurie į Jį atsiverčia su nuoširdžia atgaila“ [1].

Šie žodžiai yra visada aktualūs, o ypač ateinančiomis savaitėmis, nes už aštuonių dienų prasideda Gavėnia. Pelenų trečiadienio liturgijoje šventojo Pauliaus žodžiais Bažnyčia mus su meile ir rūpesčiu ragina: „Neimkite Dievo malonės veltui! Jis sako: „*Aš išklausiau tavęs priimtinu metu, aš tau pagelbėjau išganymo dieną. Štai dabar palankus metas, štai dabar išganymo diena!*“ [2].

Pagal krikščionišką gyvenimo sampratą, „**kiekviena akimirka yra tinkama ir kiekviena diena yra išsigelbėjimo diena, bet Bažnyčios liturgija**, – teigė šventasis Tėvas, – **šiems žodžiams Gavėnios metu suteikia ypatingą reikšmę**“ [3].

Ateinančios savaitės yra itin tinkamos dar kartą priartėti prie Viešpaties, siekiant Jo malonės. Melskime Šventąją Dvasią, kad pajėgtume suvokti šio kvietimo rimtumą ir kad šios dienos

neprabėgtų pro mūsų sielą, kaip rašė šv. Chosemarija, „**kaip prabėga vanduo per akmenis, nepalikdamas pėdsako**“ [4].

Tarkime Viešpačiui: „**Leisiuosi permerkamas ir pakeičiamas; aš atsiversiu, iš naujo atsigrėšiu į Viešpatį ir mylėsiu Jį taip, kaip Jis nori būti mylimas**“ [5].

Tą supraskime ne vien kaip nusidėjėlio atsivertimą; nusidėjėlio, kuris nusprendžia atsigręžti į Dievo malonę, iš dvasinės mirties pereidamas į Gyvenimą iš didžiosios raidės. Supraskime kaip kasdienius pokyčius, per kuriuos krikščionis ar krikščionė labiau priartėja prie Dievo, uoliau dalyvauja Kristaus gyvenime per sakramentus, puoselėja maldos dvasią, konkrečiai ir veiksmingai tarnauja dvasinio ir materialaus gėrio kitiems vardan. Kaip kad aiškina Benediktas XVI, „**atsivertimas yra yrimasis prieš srovę, kur „srovė“ yra**

paviršutiniškas, padrikas ir iliuzinis gyvenimo būdas, kuris dažnai mus įtraukia, užvaldo ir paverčia blogio vergais ar moralinės vidutinybės kaliniais. O atsiversdami siekiame aukšto krikščioniško gyvenimo lygio, priartėjame prie gyvos ir įkūnytos Evangelijos, tai yra Jėzaus Kristaus“ [6].

Bažnyčioje Viešpats mums atvėrė daug kelių, įvairiais būdais mus skatina atsiversti, o tas krikščioniškame gyvenime yra be galo svarbu. Prisiminkime, ką sakė šv. Chosemarija – kad šiuos dvasinius pokyčius reikia atlikti atkakliai, netgi daugelį kartų per dieną. **„Iš naujo pradėti? – Taip!: kaskart, kai darai gailėsčio aktą – ir kasdien jų turėtume daryti daug, – pradedi iš naujo, nes aukoji Dievui naują meilę“** [7]. Ar dažnai pagalvojame, kad Dievas šią akimirką mūsų laukia? Ar susimąstome: Viešpatie,

ko iš manęs nori? Ar degame troškimu dar labiau priartėti prie Jėzaus Kristaus?

Bet dabar trokštu paminėti kelis ypatingus būdus sugrįžti į kelią, vedantį į draugystę su Švenčiausiąja Trejybe: dvasines rekolekcijas, kurios Gavėnios metu rengiamos daugelyje vietų. Savaime suprantama, jos mums siūlomos ne vien tik šiomis savaitėmis, bet šio laikotarpio liturgija, atkakliai ragindama keisti gyvenimą, kviečia krikščionis šiomis dienomis dalyvauti kuriame nors iš šitų suėjimų. Tą patį galima pasakyti ir apie mėnesio rekolekcijas, svarbias dvasiniam ugdymui, kurį Prelatūra siūlo milijonams žmonių visame pasaulyje.

Šv. Chosemarija pabrėždavo, kad šios dvasinės pratybos yra įprastos Bažnyčioje nuo pat pirmųjų amžių: kai tik žmogus norėdavo pasirengti kokiai nors misijai ar tiesiog

pajusdavo poreikį labiau atsiduoti Dievo malonei, stengdavosi priartėti prie Viešpaties. „**Rekolekcijas rengė jau pirmieji krikščionys. Kristui įžengus į Danguį, Apaštalai ir nemažas būrys tikinčiųjų susirinko Paskutinės vakarienės menėje ir drauge su Švenčiausiaja Mergele laukė Parakleto, kurį jiems buvo pažadėjęs Jėzus. Ten juos ir randa šventoji Dvasia, ištvėringai unanimiter in oratione, „vieningai atsidėjusius maldai“ (Apd 1, 14). Taip pat elgėsi ir tie ankstyvieji krikščionys, kurie neatitoldami nuo kitų atsiduodavo Dievui savo namuose; ir atsiskyrėliai kurie leisdavosi į dykumą, kur vieni vieni atsidėdavo Dievo išpažinimui... ir darbui! (...) Visi krikščionys, kuriems nuoširdžiai rūpi jų siela, vienaip ar kitaip dalyvauja rekolekcijose. Nes jos yra krikščioniška praktika“ [8].**

Nuo pat pirmųjų Opus Dei gyvavimo metų mūsų Įkūrėjas didelę reikšmę skyrė šioms akimirkoms, skirtoms vien maldai ir savęs tikrinimui, būtinoms, kad neužgestų dvasinis gyvenimas. **„Ką darysime šiomis rekolekčių dienomis? – kartą klausė jis ir atsakė: – Išpažinsime Viešpatį, Jo ieškosime kaip Petras ir su Juo užmegsime artimą pokalbį. Atkreipk dėmesį, kad sakau „pokalbį“, dviejų dialogą, akis į akį, nesislepiant po anonimiškumo kauke. Mums reikia šios asmeninės maldos, šio artumo, šio tiesioginio bendravimo su mūsų Viešpačiu Dievu“** [9].

Savo pontifikavimo pradžioje Benediktas XVI siūlė dvasines rekolekcijas, **„ypač tas, kurios atliekamos visiškoje tyloje“** [10]. O tradicinėje šių metų Gavėnios žinioje, aptardamas antrojo sekmadienio Evangeliją apie Viešpaties

Atsimainymą, pabrėžia: „**Tai yra kvietimas atitolti nuo kasdienio gyvenimo triukšmo ir pasinerti į Dievo artumą: Jis nori mums kasdien perduoti žodį, kuris persmelktų iki sielos gelmių, kur gėris atskiriamas nuo blogio (plg. *Hb 4, 12*) ir sustiprina valią sekti Viešpačiu“ [11].**

Kad galėtume skinti šių „ugdymo ir pasikeitimo“ priemonių vaisius, kaip juos vadino mūsų Tėvas, būtina sutelkti visus pojūčius ir galias; antraip labai sunku, jei išvis įmanoma, atrasti šviesą, kurią sieloje įžiebia Parakletas, ir įsiklausyti į Jo balsą, mums siūlantį konkrečius kovos būdus, kad artimai sektume Jėzaus Kristaus pėdomis.

Todėl, mano dukterys ir sūnūs, raginu jus mėnesio ir metinėse rekolekcijose nepamiršti tylos, kiekvienam prisitaikyti prie savo konkrečių aplinkybių. Juk ne tas

pats, kai ateina žmonės, daugmaž išmanantys sielos reikalus, ir žmonės, kurie žengia pirmuosius krikščioniško gyvenimo žingsnius. Kaip ištikimas ir sumanus užvaizdas, apie kurį kalba Evangelija, turi mokėti „*deramu laiku maitinti*“ [12].

Todėl vykdančioms įvairius apaštališkus darbus ir skatinantiems kitų žmonių ugdymąsi pravartu šiomis rekolekcijų dienomis su antgamtišku žvilgsniu apmąstyti konkrečias dalyvių aplinkybes, nors dėl to ir tektų jų surengti daugiau. Dėl to, kaip mums visada tvirtindavo mūsų Įkūrėjas, nuolat rengiamos rekolekcijos, susikaupimo vakarai ir t. t., nors į juos ir ateina mažiau žmonių nei tikėtasi iš pradžių: kad ateina nors ir vienas.

Žodžiu, kaip rašoma *Vaga*, rekolekcijų dienos yra laikas, „***kuris būtinas norint atrasti, kur ir kaip privalu taisyti: ką turiau daryti?***“

ko turiu vengti?“ [13]. Šiomis dienomis, sako šv. Chosemarija, „tavo sąžinės patikrinimas turi būti gilesnis ir platesnis nei įprastinis vakare. Jei ne, prarandi puikią progą pasitaisyti“ [14].

Gavėnios liturgija siūlo gausų peną apmąstymams, savo žinioje pabrėžia šventasis Tėvas. Jėzaus Kristaus gundymo scena dykumoje, kurią skaitome pirmąjį sekmadienį, mums primena, kad „**krikščionybė pagal Jėzaus pavyzdį ir per susivienijimą su Juo yra kova „su šių tamsybių pasaulio valdovais“ (Ef 6, 12), per kurią velnias niekada nepavargsta ir šiandien, gundydamas žmogų, norintį priartėti prie Viešpaties“ [15].** Todėl ruošdamiesi šiai kovai turime apmąstyti, su pasitikėjimu į pagalbą pasitelkdami antgamtiškus įrankius. Šv. Chosemarija mums siūlė imtis ypatingos antgamtiškos taktikos: „**Karo veiksmus, vidinio gyvenimo**

kasdienius mūsų nukeli į pozicijas toli nuo pagrindinių savo tvirtovės sienų. Ir priešas atskubachionai: prie tavo mažų apsimarinimų, kasdienės maldos, tvarkingo darbo, tavo gyvenimo plano. Ir tik vargiai prasiveržia ligi didžiųjų, nors ir menkų, kad atlaikytų prieš tokį puolimą, tavo pilies bokštų. O jei ir pasiekia juos, tai jau išsikvėpęs“ [16].

Ateinantį sekmadienį klausysimės dangiškojo Tėvo balso, kuris rodydamas į Kristų sako: „Šitas yra mano mylimasis sūnus, kuriuo aš gėriuosiu. Klausykite jo!“ [17]. Turime dar labiau stengtis asmeninės maldos akimirkomis suvokti, ką Viešpats kiekvienam iš mūsų sako, ir tą įgyvendinti. Ir pasinaudoti Dievo malone, mus pasiekiančia per sakramentus, taip pat dvasinių vadovų patarimais.

Trečiojo Gavėnios sekmadienio, kovo 27 d., liturgija mums kalba apie samarietę moterį, kuri prašo Jėzaus: „**Duok man gerti**“ (*Jn 4, 7*); taip atskleidžiama beribė Dievo meilė visai žmonijai ir siekiama mūsų širdyse įžiebtį šios „versmės vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą“ (ten pat, 14) malonės troškimą“ [18]. Atraskime kvietimą niekada nepamiršti, kad mes, Jo mokiniai, turime nešti Jo šviesą ir malonę į visus žemės kampelius; ypač padėti savo draugams ir giminėms susitaikinti su Dievu per Atgailos sakramentą; be to, šiomis savaitėmis pakviesti juos dalyvauti rekolekcijose ar dvasinio susikaupimo vakare.

Netrukus minėsime šventojo Juozapo, Bažnyčios ir Opus Dei globėjo, šventę. Pasiruoškime kovo 19 d. su dėkingumu ir džiaugsmu atnaujinti savo *meilės įsipareigojimus* su Viešpačiu Dievo Darbe ir su

atsidavimu melsti šventąjį Patriarchą suteikti mums Dievo malonę ir kad daug įvairaus amžiaus bei padėties vyrų ir moterų apsispręstų sekti Jėzumi Kristumi Opus Dei.

Be to, tą pačią dieną minima ir dar viena sukaktis, kai bule *Ut sit* mylimiausiasis Jonas Paulius II paskelbė Opus Dei asmenine prelatūra, garantuodamas glaudų kunigų ir pasauliečių bendradarbiavimą vykdyti šv. Chosemarijai 1928 m. spalio 2 d. Viešpaties patikėtą misiją. Mūsų pareiga – būti be galo ištikimiems ir suvokti, kad Šventoji Dvasia panorėjo įtraukti šį žmogų į Vatikano II Susirinkimą ir atvėrė kelią ganytojiškoms Bažnyčios reikmėms.

Kovo 28 d. minime dar vienas mūsų Tėvo įšventinimo į kunigus metines. Iš visos širdies dėkokime Švenčiausiajai Trejybei, nes kiekvienas esame tikriausias mūsų

Įkūrėjo atsako primti Kristaus kunigystę vaikas. Be jo dosnaus ir besąlygiško Dievo meilės priėmimo Bažnyčioje nebūtų Opus Dei. Jos įkūrimas yra tarsi atsakymas į klausimą „Kodėl aš tampu kunigu?“, kuris mūsų Tėvui kildavo seminarijoje Saragosoje, ir yra giliausia jo pasiryžimo leistis šiuo keliu paskata.

Melskime jo pagalbą, kad visose šalyse vis daugiau vyrų pajustų pašaukimą į kunigystę: tikinčių, Dievą mylinčių vyrų, kurie su džiaugsmu atsiduotų sielų tarnystei, būtų ištikimi Popiežiui ir artimai susivieniję su savo vyskupais. Ir kad Opus Dei netrūktų kunigų vykdyti apaštališkiems darbams, kurių iš mūsų reikalauja Viešpats. Kartu nenuilsdami melskime Švenčiausiosios Dvasios, kad visi katalikai, vyrai ir moterys, puoselėtume kunigystės sielą, kurią

kiekvienam ir kiekvienai iš mūsų
suteikė Dangus.

Nepaliaujamai melskitės Popiežiui ir
jo pagalbininkams, ypač pirmąją
Gavėnios savaitę, kai Romos Kurijoje
atliekamos dvasinės pratybos. Mes
irgi pasinaudosime šiomis progomis
dalyvauti metinėse rekolekcijose. Su
nuoširdžia viltim tikiuosi, kad šiomis
dienomis savo širdimi būsite su
manimi. Neslėpsiu, kad kasdien
meldžiu Viešpatį, jog nė viena ir nė
vienas veltui neiššvaistytumėte šiais
būdais Dievo suteikiamų malonių
gausos.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2011 m. kovo 1 d.

[1] Šv. Maksimas Išpažinėjas, *Laiškas
11* (PG 91, 454).

[2] Pelenų trečiadienis, Antrasis skaitinys (2 Kor 6, 1-2).

[3] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2010/02/17.

[4] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, n. 59.

[5] Ten pat.

[6] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2010/02/17.

[7] Šv. Chosemarija, *Kalvė*, n. 384.

[8] Šv. Chosemarija, *Notas de una meditación*, 1963/02/25.

[9] Ten pat.

[10] Benediktas XVI, *Kreipimasis į vyskopus ad limina vizito proga*, 2005/11/26.

[11] Benediktas XVI, *Žinia 2011 m. Gavėnios proga*, 2010/11/04, nr. 2.

[12] Lk 12, 24.

[13] Šv. Chosemarija, *Vaga*, n. 177.

[14] Šv. Chosemarija, *Kelias*, n. 245.

[15] Benediktas XVI, *Žinia 2011 m. Gavėnios proga*, 2010/11/04, nr. 2.

[16] Šv. Chosemarija, *Kelias*, n. 307.

[17] Mt 17, 5.

[18] Benediktas XVI, *Žinia 2011 m. Gavėnios proga*, 2010/11/04, nr. 2.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-kovo-
men/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-kovomen/) (2026-03-19)